

Tordon Ákos: A csodatrombita

Volt egyszer egy öreg fal. Az öreg falban rozsdás szeg. A rozsdás szegen trombita. A trombitán százesztendő pókháló. Bizony arról a trombitáról réges-rég megfeledkeztek. Senki nem fújta meg.

Pedig annak a trombitának minden egyes szavára száz huszár nyargal elő a semmiből, s teljesíti a parancsát annak, aki a trombitát fújja. Csakhogy az a trombita messze volt, az Üveghegyen is túl, az Óperenciás -tengeren is túl, de még a szomszéd utca sarkán is túl.

Aki meg akarta volna szerezni, annak előbb az Óriások Anyjához kellett volna beszegődnie kerek egy esztendőre, miután megmászta az Üveghegyet, és átkelt az Óperenciáson, mert az a rozsdás szeg, melyen a pókhálós trombita függött, az óriás asszony kamrája falában volt. Az óriás asszony pedig csak akkor akasztotta le a nyakában hajókötélen viselt kamrakulcsot, ha szolgájának letelt az esztendeje. Akkor a szolgának adta a kulcsot – bizony, legény legyen a talpán azt, aki elbírja a mázsás kulcsot! – s így szólt:

– No eredj, szolgám, a hátsó kamrába, ott találsz a béred: ami megtetszik neked, azt választhatod, csak egyre vigyázz: ne végy többet, mint amennyit elbírsz, mert abba beleszakadsz!

Hanem hát nem volt könnyű a szolga dolga, beleizzadt, amíg az óriási kulcsot a kamrához cipelte, hát még amikor a zárba kellett illesztenie! S azután! Belekáprázott a szeme a tenger sok kincsbe, ami ott eléje tárult! A legjámborabb lélek is megtelt ott sóvárgással, s úgy belefeledkezett a kincs-szededegetésbe, nem is hallotta, mikor csapódott be a kamra vasajtaja!

Bizony ott maradt a kincseskamrában örök fogságban. Pedig hát csak a pókhálós trombitát kellett volna leakasztania a rozsdás szegről, hogy megszabaduljon. De a trombitát úgy beszótték a pókok, hogy emberszem rá sem akadt egyhamar.

No, olyan rossz híre kerekedett az Óriások anyjának, mert a szolgálai kerek esztendő után mind egy szálig eltűntek, hogy nem akadt ember, aki szolgálatába szegődött volna. Pedig elkelt volna ott a szolga, mert az óriás asszony tizenkét óriás fia még a kisujját sem mozdította meg világeletében. Időtlen idő óta hiába várta az óriás asszony, hogy valaki a házába vetődjék, maga indult hát el, hogy szolgát keressen.

Felhúzta a lábára régen kővé vált óriás ura hétmérföldes csizmáit, melyekkel minden egyes lépéssel hetvenhét óriás-mérföldet tehetett meg, s elindult világga. Átlépte az Óperenciás-tengert, keresztüllépte az Üveghegyet, ment-mendegélt, egyszerre csak egy zöld mezőre ért. A zöld mezőn egy szénaboglyára ült. A szénaboglya tövében egy legény beszélgetett egy leánnyal.

– A világ végére is elmegyek teveled, Palkó, de otthon már nincsen maradásom! – mondta a leány. – Nem akarják, hogy a te feleséged legyek, hogy téged szeresselek!

– Hová vigyelek, Boriskám, se házam, se kenyerem...- mondta búsan Palkó.

Most megszólalt az óriás asszony, halkán szólt, csendesen, mégis mennydörgésként zengett a hangja:

– Hová is mennétek, ha nem énhozzám?! Énnálam ellehetek, s kerek egy esztendő után annyi kincs lesz a béretek, amennyit elbírtok!

Boriska és Palkó nem sokat gondolkodott, hanem mind a ketten elszegődtek nyomban az Óriások anyjához. Szolgálták az óriásokat becsülettel kerek esztendőn át. Az esztendő leteltével az óriás asszony átadta Palkónak a kamra kulcsát azzal, hogy válasszon a mátkájával annyi kincset, amennyit ketten elbírnak. De Palkó amint a kamrába lépett, tüstént meglátta a rozsdás szegen függő trombitát.

– Világéletemben mindig ilyen trombitára vágytam! – kiáltott fel, s azzal addig ágaskodott, amíg el nem érte.

Közben Boriska kincssel szedte tele rózsás kötényét. Csakhogy az óriás asszony rájuk csapta a kamra vasajtáját. Szegény Boriska sírva fakadt menten, Palkó pedig bánatában belefűjt a réztrombitába. Hát abban a szempillantásban száz huszár nyargalt elő a semmiből, s megkérdezték Palkótól: mit parancsol?

– Nyissátok ki a vasajtót! – parancsolata Palkó, s a száz huszár máris az ajtónak nyomta a vállát. Amikor kinyílt az ajtó, Palkó örömeiben újra megfűjta a réztrombitát, erre újabb száz huszár nyargalt elő a semmiből.

– Mit parancsolsz? – kérdezték Palkót.

– Kergessétek világgá az óriásokat! – parancsolta Palkó.

A száz huszár erre világgá kergette az óriás asszonyt tizenkét fiával együtt. Most ismét megfűjta a trombitát Palkó, s harmadszor is száz huszár nyargalt elő a semmiből.

– Mit parancsolsz? – kérdezte a kapitányuk.

– Röpíts haza bennünket! – parancsolta Palkó.

A száz huszár hazaröpítette őket. A fél falu odacsődült a csodálásukra. Akkor Palkó újra megfűjta a réztrombitát, s a semmiből előnyargaló huszároknak megparancsolta, hogy hozzák el az óriások kincseit.

A kincseket szétosztotta a faluban a lakodalma napján, s azután szegre akasztotta a réztrombitát. Ott van az ma is, ha valaki közben le nem akasztotta.